

Tényleg mindenki ismeri ebben a városban az 52 éves Pui Nándort, akinek apja és nagyapja is zenész volt, s mint a régi cigányzenészeknél, náluk is öröklődött a szakma. Ha nem valamelyik étteremben, bárban, akkor lakodalomban hallottad gitározni és énekelni. Talán hihetetlen, de gyerekkorában nagyon idegesítette a zeneiskolában a "Húzd rá, cigány!", többek között emiatt is váltott a hegedűről a gitárra.

Szentimre utcai lakása takaros, a légy elcsúszna a szalagparketten, a Jackson gitár a sarokba állítva várja, hogy gazdája megpendítse.

Négy gyerekének a képei a falakon, felesége kávét főz a konyhapult mögött. Pui Nándor először ad nagyinterjút, picit meg van szeppenve emiatt, de hamar belejön, amikor a gyermekkoráról kérdezzük.

Mikor vettél először hangszert a kezedbe, emlékszel-e arra a pillanatra?

Pontosan emlékszem. A Holló utcában születtem és öt éves voltam, amikor játszottunk a Széldombon és üzentek, hogy menjek haza, mert vár egy meglepetés. Akkor kaptam a

hegedűt. Apám, illetve nagyapám is zenészek voltak, sajnos ma már egyik szülőm sem él.

A szombatfalvi Népházban voltam első osztályos, akkor az az épület iskola volt. A szüleim megtudták, hogy indul zeneiskola és 1971-ben már ott jártam másodszor az első osztályt. Sírtam sokat, hogy miért kell újrajárnom az első osztályt, de mint később kiderült, nagyon jól tettem. A zeneiskolába egészen nyolcadikos koromig jártam.

Az az igazság, hogy nem nagyon szerettem a hegedűt, hanem inkább a modernebb hangszereket kedveltem. Zongorázni is tanultam, mert az alap volt, gitározni pedig szerettem, azt már magamtól tanultam, autodidakta módon.

Igaz, jártam tanfolyamra is, de főleg egymagam tanulgattam. Diákkoromban sokat mentem fesztiválokra, emlékszem, hogy temesvári, resicai fellépéseken gitáron még román folkzenét is kellett játszanom. Értem el eredményeket is, országos tizedik, tizenkettedik helyeket nyertem akkor.

Sajnos csak tíz osztályt jártam az iskolában, mert édesapám tizedikes koromban, negyvenkét évesen meghalt, ott maradtunk édesanyámmal és a három lánytestvéremmel.

Ez pedig azt jelentette, hogy dolgoznod kellett fiatalon. Nehéz volt?

Mi a Holló utcából már elköltöztünk hétéves koromban. Az sokat számít, hogy milyen környezetben nevelkedik az ember. A Küküllő-partra, a cigányzenészek utcájába költöztünk, ez ott volt, ahol most a tízemeletes tömbházak vannak és volt ott egy csónakház is.

Zsindelyes faházak voltak, aztán 1975-ben volt egy nagy árvíz, ami nagyon megrongálta ezeket – ezután a mai Tompa László utcába költöztünk, a bíróság utáni házba ([ez az elhíresült Kapusi-féle ház](#) szerk. megj.).

—

Ott akkor cigányok csak mi laktunk, szép, rendezett udvar, kert volt, azonban sokan meghaltak

vagy kimentek külföldre, leromlott a ház. Én mondogatom sokszor, hogy az nem jó, hogyha sok cigány egymás mellett lakik, inkább el kéne osztani őket mások közé, mert akkor mindenki beintegrálódna.

Nagyon fontos, amit mondasz. Ne legyen külön roma osztály, hanem több osztályba tegyenek be néhány gyereket?

Komolyan mondom. Legyen két cigány egy osztályban, hogy legyen társa, de ne legyenek teljes cigány osztályok, mint ahogy volt a Tompa Lászlóban volt. Én a zeneiskolában egyedül voltam roma, kicsit nehéz volt, de megszoktam, mindenki barátom volt, sose hallottam, hogy cigány vagyok.

Gyermekkorodban volt ilyen problémád, hogy lecigányoztak?

A zeneiskolában olyan volt csak, hogy amikor kellett színpadra állnom mondták, hogy „Húzd rá, cigány!”. Az rosszul esett, gyerekként bántott, hogy miért mondják. Mentem haza s mondtam apunak, hogy én többet nem hegedülök. Mondta, hogy ember, te az vagy, de ügyes vagy. Belenyugodtam.

